

στρατηγό, ή Μεγάλη Καρδιά.

—"Έχομε... Και πολλά, μάλιστα!... αποκριθήκε έκεινος.

—"Ας κάνουμε γρήγορα, τάτε... Πρέπει ν' απλώσουμε άμεσως δρεγμένες κουβέρτες έπάνω τους, γιατί θα τιναχτούμε στόν δέρα!..."

Πραγματικά, δι φλογερός άέρας έψηνε τώρα τα πρόσωπα διλων. Ή Μεγάλη Καρδιά, δι στρατηγός, δι δύνατον, Ή Αγκουλάρ κι' δι γιατρός, φτερώτοι διπά' τη θανάσιμη προσέγγιση του κινδύνου, μούσκευαν με δρόμο νερό κουβέρτες και τις άπλωνταν έπάνω στις κάσσες των δύπλων και τών πυρομαχικών τους. "Εντωμεταξεί κι' δι 'Ανοιχτόκαρδος, μέ τό λάσσο σ' από άκαρπο χέρι του, τσάκων έναντι τα φυσαγμένα δύλογα της συνοδείας—τά δόπια με τὸν έξαλο και πανικόθητα καλπασμό τους, έδω κι' έκει, είλαν κατανήσης έπισης ένας άμεσος και τρομεώς κίνδυνος για τα μιθρώπους—καὶ τάδενε στερεά άλλα μαζύ με τὴ θοήθεια διό γαμθουίνον.

—Γρήγορα!... Κουνήθητε γοήγορα!... Ή φωτιά μαζί ζυγώνει!... φώνας διαφράγμα με τὴ βαρεία και προστακτική φωνή του, ή Μεγάλη Καρδιά, διπλασιάζοντας κι' αύτός την δραστηρία του.

Μία μεγάλη ἔκτασις διλόγυρων στόν καταυλισμό κι' δις τὸν κύριο τῆς φωτιάς ποὺ στένευε απειλητικά ἐντομεταξύ, είχε καθαριστή τώρα πειά διπά' το φτηλό κι' ειδόλευτο χορτάρι.

—Η δύον Λούθ, θλέεις αύτές τις όγκωνάδεις στιγμές, τις είχε περάσει σε μια ἔκταση μαγευτική. Δέν χόρτανε νά καμαρώνη με τὰ ἔκθεμα δελτικά ματάκια της, την ἀνδρική καλλονή και τὴν ἀνέκθεαση ἐπιθλητικότητα, τοῦ ἀλλοκοτού ἔκεινον ἀγνώστου κυνηγοῦ. Ή ξαφνική ἐμπάνσισ τοῦ ἀνέμεα στόν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ τοῖς ἀπειλούσε δύλους, ή ἀπαραίτησαν τοῦ κι' ή σύντομες, ή γοργές διασταγές τοῦ γιά τὴν καταπολέμηση τῆς φωτικής ἔκεινης μάστιγος τῶν φλογών, τὴν ἐγανυκούσιαν διασκάνει κι' ἄλλαστει!

Δέν εκολλούσε τὸ θλέμια ποὺ ἀπό πάνω διπά' τη Μεγάλη Καρδιά, νοιώθηντας τὸν ἁυτό της δεμένον γιά πάντα, με τὸν δύναντον αὐτὸν πωτίσας της, τοῦ διποίου ή φωνή, τὰ κινήματα κι' διδύληρον ή προσωπικό τοῦ θιβαλάδόντουσαν τόσο στὸν ψυχή της.

—Όταν τὰ χορτάρια και τὰ ερέμικαθες κόπηκαν κι' ἀποστάτηκαν με τὴν πυρετώδη ἔκεινη τοχύτητα, τὴν ὥποια δεινούντων πάντα οἱ μελλοθάνατοι, δόταν ή ἐλπίδα σωτηρίας θερμάνει λίγο τὴν φυχή τους, οἱ Μεξικανοί τὰ μάζευσαν σ' ἔναν τελώριο σωρὸ στὸν ἄκρη τοῦ καταυλισμοῦ, σύμφωνα με τὴν ύπόδειξη τῆς Μεγάλης Καρδιᾶς.

—Καὶ τώρα, σκεπασθήτε διλοί σας μὲ δρεγμένα πανιά!...

Σφρώνισε για μία στιγμή ὁ κυνηγός. "Εμπρός!... Μή χάνουμε καιρό... Τὰ παραπέρα ἀφορούν ἐμένα καὶ τὸν σύντροφό μου!..."

—Ο καθενας βίαστηκε τὸν συμμορφωθή μὲ τὴν ὑπόδειξη του.

—Η Μεγάλη Καρδιά ἔγνευ μάστιγαν τοῦ Ανοιχτόκαρδος.

Μόλις πόλισας ἔκεινος και θεωριώθηκαν δότι άλλα ήσαν ξιτιάμα γιά τὸ σχέδιό τους, θάδισαν μαζύ πρὸς τὸ σωρὸ τῶν χόρτων.

—Δέν θέλω νά σᾶς ἔγκατταλείψω!... Εξεφώνισε δι στρατηγός, τρέψαντος έσπιτα τοὺς μὲ συγκίνηση.

—Ἐσεῖς ἔλατε, ἀφοῦ τὸ θλέτε... Οἱ δύλοι νά μείνουν, θμως! παραδέχητε λακωνικά ή Μεγάλη Καρδιά.

Καὶ ταχύνοντας τὸ θήμα του, ἔφθασε στὸ σωρὸ τῶν χόρτων. "Εσκύψε, ἔχουσε διπά' την κέρατο θουθαλιού λίγη μπαρούητη ἐπάνω σ' ἔνα δεμάτι οερόχορτου κι' ςσερα πυροσθόλωντας τὸ ἀπό κοντά με τὸ πιστόλι του, προκάλεσε τὴ γρήγορη ἀνάφλεξί του.

—Γιά τ' δύναμα τῆς Πανάμωμης!... Τί κάνετε αύτοῦ;... ρώτησε έκθειας δι στρατηγός.

—Τὸ θλέπετε, στρατηγέ! εἶπε ἀπλά ή Μεγάλη Καρδιά. Θά πνιξὼ τὴ φωτιά πολεμόντας την με τὴ φωτιά!...

—Άρκετό θήματα ποὺ πέρα, δι 'Ανοιχτόκαρδος μεταχειρίστηκε σὲ λίγο τὴν ίδια μέθοδο. "Εινας πελώριος τοῖχος ἀπό φλόγες δέν δρυγος νά ξεπεταχή τότε δις τὰ οὐράνια, και γιαλάσσεται λεπτά τῆς δύρας δι καταυλισμός δισσωκτιούσας τρομαγτικά, κυκλωμένος και κατασκάπτεταις ἀπό καπνού ποτού κι' ἐσχατής προσδοκίας. Σιγάσινά δύως, ή φλόγες δρχίσαν νά δραστούν, κι' δι καυτερός, δραστούν άέρας νά γάντη την ἔντασί του, νά δροσίζει και νά μπορούν τώρα νά τὸ δέρχονται κάπως τὰ φουσκωμέα και λαχανιασμένα στήθη τῶν μιθρώπων ἔκεινων.

Συγχρόνως λιγόστευε δι πνιγηρός καπνός και τὰ μουγκρητά τῆς πυρκαϊάς γινούντουσαν πιό ήμερα.

—Αρχισαν τώρα νά ξεχωρίζουν δι ἔνας τὸν ἄλλον μέσα σ' αὐτό τὸ φρικτό πρὶν χάρο.

—Ἐνας στεναγμός δινέκφραστης άνακουφίσεως ξεπήδησε διπά' τὰ στήθη δύλων.

—Ο καταυλισμός είχε σωθῆ!

—Η πυρκαϊά ξειάσκανε τώρα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Η δύλλη, δι στιγμαία μάτι τρομαγτικής ἐντάσεως πυρκαϊά—την δύποσα δι κυνηγός προκάλεσε μετά τὰ έρδοχορτα—δημιούργησε δόλκηρο σύστημα διπτέρων κι' ἀλληλομπερδεμένων ρευμάτων δέρος, τὰ δόπια ξεπρωταντικές τὶς φλόγες πρὸς ἀντίθετες ἐπίσης κατευθύνσεις. Συγχρόνως, ἔλειψαν και τὰ ψηλά αὐτὰ έρερχοτάρα, τὰ δόπια θά τροφοδοτούσαν τόσο πεπικύνουσαν τὴν ἔξαπλωση τῆς φωτιάς στὸν καταυλισμό, διν δέν ξερριζωνόντουσαν μετά τόσο ὑπεράνθρωπη ταχύτητα.

—Οι καταυλισμός είχε σωθῆ!

—Η πυρκαϊά ξειάσκανε τώρα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Η δύλλη, δι διάχυσος και δυνατή συγκίνηση. Σώσατε τὴ ζωὴ τῆς λατρευτῆς μου ανεμφά... Πάσι και πότε θα μπορέσω νά ξεπάρωσα τὸ θάρο μου χρέος, διπένατη σας...

—Δέν μου διελείπετε τίτοπε, κύριε!... εἴπε μετά πλότητας ἀδερφοίσις, είχα υποχρέωσι, είγα σακῆθην νά τρέξω κοντά σας.

—Κατόπιν οι δύλ κυνηγοί πήναν και έξαλωσαν διάπλων σὲ δύλ δέματα διποκευών, για νά διαπισθούν λιγάκι.

—Η διόλοπιπες δρές τῆς νύχτας, πέρασαν ήσυχα.

—Κατά τὰ ξημερώματα, οι δύλ κυνηγοί πήναν και έξαλωσαν διάπλων σὲ δύλ δέματα διποκευών, για νά διαπισθούν λιγάκι.

—Τὸ γύμνα θάδιν κρυώση κάπως τώρα!... ψιθύρισε στὸν σύντοφο του ή Μεγάλη Καρδιά. Καιρός νά φεύγουμε, πρὶν ξυπήσουν οἱ δύλωροι μου αὐτοί... Θά δυσκολευτούμε τότε νά φύγουμε. δίγων νά δεχτούμε κατί εκ μέρους των!...

——"Ας φύγουμε, λοιπόν!... περιωρίστηκε τὸν Ανοιχτόκαρδος.

Μά τη στιγμὴ ποὺ κόπτευσαν πειά νά δρασκελίσουν τὸν κύκλο, τὸν δόπιο σημητήσαν γύρω στὸν καταυλισμό δι ποκευές, ένα γέρι γλυκίσε τὸν δύλο τῆς Μεγάλης Καρδιᾶς κι' έκεινος στράφηκε σκιρτάνος.

—Η δύον Λούθ κρύπτησε δι ποτέ.

—Ο δύλ κυνηγοί σταμάτησαν τότε και χαρέτησαν εὐλαβικά τὴν νεαρή κοπέλλα.

—Μάς έγκαταλείπετε, λοιπόν; τοὺς εἴπε με γλυκειά κι' δρμονική φωνή ή λούθ.

—Πρέπει νά φύγουμε πειά, σενορίτα!... διποκευθήσει η Μεγάλη Καρδιά.

—Ναι... Καταλαβαίνω!... Ξανάπετε έκεινη με γοητευτικό χαμόγελο. Τώρα πού, χάρις σὲ σᾶς, γλυτωσάμε τὸν κίνδυνο, τίποτε πειά δὲν σᾶς κρατάει κοντά μας... "Ετοι δέν είνε;

—Κι' οι δύλ τους υποκλιθήσαν άθρα, δίχως νά εστομίσουν λέξι.

—Κάμετε μου λοιπόν μιά χάρι!... ψιθύρισε έκεινή.

—"Ενας μικρός γρυούς και καταστόλιστος με διαμάντια σταυρό, κεφούτον διπά' τον οδρόνιο λασμό της, συγκρατημένος διπά λεπτή διάστασίτος. Ή δύον Λούθ τὸν έθγαλε, τὸν δέδωσε στη Μεγάλη Καρδιά και τούπε με τρεμουλιαστή φωνή:

—Κρατήστε το, γιατὶ νά με θυμιδώστε!...

—Σᾶς θεριωπαρακαλῶ! Ικέτευσε η κοπέλλα, έτοιμη νά δακρύστη.

—Τὸν δέχομαι, σενορίτα!... ψιθύρισε έπιτέλους ή Μεγάλη Καρδιά, διαστατωμένος διπά πρωτοδκίωστη γλυκειά συγκίνηση. Θάδεν γιώ μέντα σᾶς δεύτερο φυλακτό, κεμπαστένιον σὲ στάσηθήτη μου και πλάι σ' έκεινο ποδόχω απ' τὴ λατρευτή μου μάντια...

—Εύχαριστο!... ιουρυμάδισε γαρούμενα δι δύον Λούθ. Κατά τώρα.. μπορῶ νά σᾶς ρωτήσω πῶς λέγεστε:

——"Ο σύπτροφός μου λέγεται 'Ανοιχτόκαρδος!... εἴπε ή Μεγάλη Καρδιά.

—Μεγάλη Καρδιά!... Ξανάπτε μετά πλότητα δι κυνηγός.

—"Υπερασπικοί, νά σᾶς φωτίσω στό θάλη ξένικότηταν και πάλι, διποκευάνθηκαν μέσα στὸ μισθόμαπτο τῆς χαραγής.

“Η δόνα Λούθ τούς παρακολούθησε μὲ σκεπτικά, μισθωμένα, ἀνεξήγητα μάτια, διὰ τη στιγμὴ πού ἐταψε πειά νά τους δεχωρίζει. “Υστερά, σκυφτή, μὲ θῆμα ἀργό, ξαναγύρισε στη σκηνή της μουρμουρίζοντας διαρκώς:

—Μεγάλη Καρδιά!... Μεγάλη Καρδιά!... Ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νά εχείσω τη μορφή του καὶ τ' ὄνομά του!...

vii

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΖΕΣΟΥΣ ΙΤΑΣ

Λίγες ήμέρες όποιας από την πυρκαϊά του δάσους και τις σκηνές τις δύο αφήνηθακε στό προπογυμένο κεφάλαιο μας, φρικαλέες σκηνές διαδραματίστηκαν σε άποστασιαίς κιλομέτρων από την καταυλισμό των Μεξικανών.

Στις δύκες τοῦ τόσου γραφικοῦ ποταμοῦ Καναδέν εἶναι γηγενές ένας συνικοίμος ἀπὸ καμιά εἰκόσαριά καλύβια. Στὸν συνικοίμο οὖθαν ὑπῆρχε ήδη μικρὸ φρούριο, φτιασμένο μὲ κορμοὺς δέντρων, στὸ διόποι ήσαν στημέναι 4 μικρὰ κανώναι. 15 στρατιώτες κι' ἔνας Ἀμερικανὸς λοχαγός προσπέστευαν τὸν ἀπομακρυσμένον αὐτὸν συνικοίμο ἀπὸ τὶς ἐπιδρούμενες τὰς Ἐρυθροδέμρους οἵ τῶν ἄγριων ληστρικῶν συμμοριῶν τῆς πάντας. Οἱ κάτοικοι, καμιαὶ διακοσαριά περίποι ἀνδρες καὶ γυναικόπαιδες, ἐμπορεύθησαν τὴν πολυληπτήν κι' ἐλεκτήν ένειδα τοῦ γειτονικοῦ παρθένου δάσους, καὶ πάμπολις καραβάκια διέπλεξεν τὸ ποτάμι, μεταφέροντάς την πρὸς σημαντικώτερα κέντρα ἐπιστροφοῦ.

‘Ο συνοικισμός αύτὸς ψηφίζεται «Ακρόπολις».

Ο Νεγού-Νουτάχ, ο Αποκέφαλος, ο Θηρώδης κτινεαρός,
από το φύλαρχος των Κουσγυών, λυσαρσίενος για τα δύο υπό την
πράθμα του απ' τη Μεγάλη Καρδιά, έβαλε—καθώς είδαμε—ω-
τιά στο δάσος, για νά κάψη κι' αυτών και τὸν σύντροφό του,
μιά πού δὲν υπάρχει νά μακαλώψη τὰ ί-
νη των. Ωστόσο, δὲν ἀρέσκοτε σ' αὐτὸ μο-
ναχά. "Αν καὶ σίγουρος συνέδω, διτι οι δύο
κυνηγοὶ θά είγαν καταπήσει κιόλας πά-
νητη απ' τὴν πυρκαϊά, διψούσε καὶ γιντὶ ἔλλα
θινατα ἀκόμη. "Εποπτεί κι' άλλο αίμα νά
χυμή νιά νά ικανοποιήθη τὸ άναλιντο μή-
πος αὐτῶν καὶ τῆς ωδής του έναυτίον τῶν
φθιμεστατιμένων λεικκάνων.

Ο συνοικιακό λοιπόν είναι έκεινος της 'Ακροπλεως, ητού δ πρότοις ποιν του γύρωσε από μέτρο, καὶ σ' αὐτὸν ἔστοιχε τὴ θυσιώδην προσηγή του ὁ Νεγού-Νουτάν. 'Αποινωμένος ἀποκετά ἀπ' τὰ πλησιέστερα καὶ πόλισυρα 'Αυερικανικά φρούρια, ή 'Ακορόπολις κι' ἀπέννοντας μίαν ονειρήτα γιλιόμετρα ἀπ' τὸν πόπο τῆς πυρκαϊάς, ήταν υπορεάδιο νές κινήση τῆς αιλιδψια ἐνστίκτα τῆς ἑκδικήσεως, τοῦ

ποιλήσου, γανά κάτι τὸ πιὸ πρόχειρο καὶ πιὸ
ἀναγένθυνα ἀπὸ τὸ ἄλλα.

Ἐπειδὴ τὰ λημέραια τῆς συλλῆς τῶν Κο-
ιασαγάνων ἀπέγιναν ἀκοτέα, ὁ Νεγοῦς Ήσυχάρ
τελεῖ δυῆ ἀγγελιοφόρους σπῆ νειτοική φυ-
λῆ τῶν «Ἐπετένων», γινὲ νά ἡπτην ἀπὸ κεῖ-
τυνίσεις σὲ πολεμιστὰς καὶ σὲ πιωσιμο-
κά. Σκόπευε νά πυρπολήσι ταὶ νά ἔξοδον δόλοκληρωτικά τὴν
Ἀκρόπολι, νά συλλάθει θύσιον ιππορόδον πετρώσθετος αἰχμαλώ-
τους καὶ νά τοὺς θασανίην ὑπέτερα μὲ τὸν φρικαλέο θόσο καὶ
πετρόπιτο τορτὸν τὸν «Εριθαίσθειουν

πετερούπο τρόπο των Ερυθροσεμέρων.
Κατά το δράσιο της τρίτης ήμέρας, οι ἀγγελιοφόροι ξαναγύρισαν στο προσωπικόν κατασύγιο τοῦ Νεγύδ-Μουτάχ και τῶν λινοστῶν-ὕπαρχων εἰδήσαι-ἀδύντων τοῦ ἀποστάτα πολέμου. Συνωδεύουσαν διώσας, τώρα, ἀπὸ 150 περίπου ἐκλεκτούς πολεμιτάς τῆς συμμάχου μὲ τοὺς Κομάγην φυλῆς τῶν Ἐσπετῶν^{κι} ἄττας^{την} τὸν ἐπίσημον μάντον^{την} ιερέα των, δ ὅποιος ἐκτελοῦσε συγγρύνων καὶ γοένταροῦ.

Ο "Ινδός αὐτὸς γιατρός, ἔπλυνε τὴ φριγὺτ πληγὴ τοῦ Ἀποκέφαλου μὲ διάτιστηπικούς νυμούς θοτανίῶν. Ἐθάλε ἐπάνω της κοπανισμένα φύλλα ισαμπικῶν φυτῶν καὶ τὴν ἐπίδεσε κατόπιν τεγνικᾶ.

¹ Ανακοινώθηκε περί διαδικασίας της απόφασης για την επένδυση στην Ελλάδα, με την οποία η Ελλάδα θα γίνεται η πρώτη χώρα στην Ευρώπη που θα αναπτύξει την παγκόσμια αγορά της αυτοκινητοβιομηχανίας.

Σέ δέκατη λεπτά τής ώρας, οι 170 έπανω-κάτω Έυρυθρόδερμοι κείνοι, πάνωπλοι, γιναντόσιμους, βασιεύοντι στά μασόνυμα στις αερούς κοριτσιά τους με τα λογοτελογνή πολεμική γρανίτες κατέβασαν της μηλής τους δι καθένας, γλυπτοστρόμασα θήρωρθια και ιουνιώτα δάμασεα στις δύνιμες της ζούγκλας. Θά την ώρας κανένας γιατροκάλειδα φωτιάσαμετα, για πένθιμους θουβιλούς θουκουλάσκες, οι ίπποισι ξενύθικαν δή τά ανημάτω τους στό μαστιριθίδες άρδειους μανιταρίγγαρους. Επιτούς να σπάζονται δηροσερές σάρκες ζωντανήν κι' όπωπότανά τηματόπιναν ήπαρξεσιν!

‘Η κολασμένη πορεία των γιατί τό Αίμα, γιά την Καταστροφή και γιά την ‘Εκδίκηση, ἀργύζει ἀπό κείνη τή σπιγμή, γιάτι νά καταλήξει σε λίγες ήμέρες σε γενονότα καταπληκτικά, ἀπορροθή-

κητα κι' ἀντάξια τῆς πένιας μεγαλοφυΐους συγγραφέως!...
"Υστέρα από τεσσάρων ήμερων ἐπίπονη κι' ἀριστουργηματική σε ἐγνητικές ποιηρίες, πόρεια, οι Ἐρυθρόδερμοι ἔφτασαν σ' ἔνα ἀπάπτο κυριολεκτικῶν και λωμένο ἀπό λόχμες πυκνές σημεῖο τοῦ παρθενοῦ δάσους, και κοτά στην δεξιά ὅχη τοῦ παταύου Καναδίου. Ή Αρκόπολις βρισκόταν ώς μισθούλιμετρο πιό κάτω. Ο Νεγού-Νουτάχ, τὴν δέιριν σακραφαλώνιτας σ' ἔνα δενδρό ψηλό, μαζύ με τα 'Γκρίζα Μάτια', τὸν ἀρχιγό του ἀποστάματος τῶν Ἐρεπτών 'Ἐριθρόδερμων.

Ἡ ἔφοδος τῶν Ἰνδῶν ἐναντίον τοῦ συνοικισμοῦ, ὑπῆρξε ὁρμητική, θελαγώδης.

μητρική, ουσιαστική.

Σὲ μιάτινή σώσα, δόλκεληρος ὁ συναικισμὸς ἦταν στὰ κέρια τῶν ἐπιδρομέων. Οἱ νέοι ὄνδρες, ἀδισκήτοις φυλῆς καὶ μὲ μόνη τὴν ίδιαν πότητα τῶν οὐρανῶν κάποιοι τῆς Ἀκροπόλεως, ξεσύντηκαν ἀμείλιχτα καὶ τὸ τριχώτῳ δέρμα τοῦ κρανίου τῶν γυβάσθηκε καὶ στόλιος—ιωμφάνως με τὸ φρυγίῳ έθύμῳ τῶν Ἐρυθροπέραντος—τις γένεσις τῶν νικητῶν. Τὸ φρύγιον μονάχα πρόδειξε νά ταῖτασθη γιγά λύο, μα τί μπορούσαν νά κάνουν ωρεικοί στρατιώτες μπροστά στὸ ἀποφασισμένον ἔκεινο πλήθιο τῶν ἀτρομήτων κοκκινόχρωμων δαιμόνων;

Καὶ τότε ἐπακολούθησε μιὰ ἀπέργυρατης φίρικη σκηνή. Ἐφοῦ οἱ οἰκανόφωλων άπό πάντοι στὸ φρύριο οἱ Ἔρυθροδεμοικοί^{κι} ἔσφαξαν τους λιγυστοὺς ὑπερπρωτίστους τοῦ χάροντας οἱ Γειδοὶ περὶ τοῦ 20 νεκρῶν καὶ τραυματών—ἀρχιαν νότιων πτωμάγγυνον μέσα στά Εὐλύτην τείνην τοῦ τοίς αἰγαλώπους των. Στὴν πόρτα πλάι καθισμένος ὁ Νεγού-Νούτζη, ἐπιστατοῦσε στὸ Αλιθέρο διπτὸ δράμα. Με τὴ θλιβερώπερη πάνοια συνέχεια τοῦ ποιητοῦ, οἱ ζωντανοὶ αἰγαλώποι—πεποιητοὶ 120 δῆμος γηράσεοι καὶ γυναικικόπαδα—ἵσσονται ζωμένοι ἀπὸ τοὺς πανθόλους νικητῶν. Επειριζόμενοι οὖν ζηντάνας καὶ σπρωχυνόμενοι στάσια μέσα στὸ Εὐλύτινο φρύριο, ἀφοῦ δεχόντουσαν πρότα ἀπὸ τὸν δῆμο τοῦ ἀποτέλεσματος μὲν δύναντο μακαριώτερην κοιλίαν! Αὐτὸ γυνόταν γιὰ νά μὲν μποροῦν ν' ἀπισταθεῖν καθεύδον, στὴ σκληρή τύχη τοῦ τόπου τούτου σπρωχυνότελος.

ποι τους περιέλενε σε λγο.
Σαφνικά, δ Νεγού-Νοητήρ σκίστησε. 'Ο δήιος πλησιάζε τώρα με τό αίμαστοστάλαχτο μηχαίρι του ήσαν γέρω ψαλόκοριο και κοκκαλιάρι ωά μέ κορμί ζωρό κατ στίθισσαδ κατ μεισθή κατάδεινκα σάν γιόνι.

— Νά σπουδώ τό μητρί τού θεριθούν
Ιους κατέπειρα, πτολ. ν' ανήινε αύτών τών
γλωσιοποδισμώπι! Εδώντας έπιτέλους δ Νε-
νού-Νουτάν, πιθωτας δόρος και γεποδί-
ζουντας τον δήμο νά μπεκ τό μαστιού του
στην κοιλιά αύτού του δεσποριμάλλη γέ-
ροι.

"Ἐπειτα, πλησιάζοντας τὸν καὶ κυττάζοντας τὸν καὶ-ακάπτοντα πότιδινούντενον πρόσωπό του, γαυμένας εὐγάστρωμέος καὶ τοῦ εἶπε 'Ισπανικό, μὲ τὴ δραχμὴ προφορά τῆς συλλήγου:

—Οστεδ νό κον οθέρ, αμιλ-
γκο; (Μά δέν μέ ανωγνωρίζεις λοιπόν,
φίλε;) Ό πηλόκαρων γέρος, δήποτες μέ φιλο-

Ο φηλοκόμωμας γέρος, ο οποίος με φιλοσοφική έγκαρτέωντας περίμενε τή σειρά του τινάγυτηκε ζωπρά τώρα καί κύτταξε προσεχτικά τὸν φύλαρχο. "Επειτα, έκθαμβος, πουρμάδισε;

—“Ω!... Μά είπαι ό ‘Αποκέφαλος!...
—Οσχύη... οιδόλαιες δάπδ έθυμουσασδό δ Νεγού-Νούταχ.
Βλέπω, πώς κι’ ρχιονόμαλος πατέρας μου ξεγι καθόλι υπημο-
νικόδ... Δέν Ξεγκάρω, πώς δ πατέρας μου ιωδόσας κάποτε τή
Σοή στη πατέρες... Μιά καοδιά έγω, κι’ αύτή είνε γειπάτη
την δάνυνηοι του... Ο πατέρας μου δέν θα χάστη τώρα τή ζωή
του, σαν τούς δλλους... Θά φιλοξενηθή στο καλύβι, μου!...
Εδώμενος στην άστρα, οι πατέρες μου δέν θα χάστη τη ζωή

—Εύχαριτω για τη φιλοξενία, άρχηγέ Αποκέφαλε, και δέκανης την πρότασ σου!... άποκριθήκε ο γέρος, σφίγγοντας θερμά το χέρι του φυλάρχου. «Ωστόσο. Έχω και μιά παράκληση άσκοπη, νά κάνω!...»

— “Ας μηλιάτρα ελέυθερα, δι πάτεσσα ισού...” Ή ζώη μου, τού
ήσσωσα, δέξιει πολύ... Δεν έξοδοι λαϊκού το χρέος ισού, σώ-
ζοντας μονάδα τη δική του!... Είπε με έπιπονιότητα ό φύλασσος.
Ο γηραέλος αγνωμάτων τότε έστρεψε το κεφάλι του κι’ ε-
βείει στον Νεγού-Νουτάρχα μια ήλικιονεμένη άρκετα γυναίκα με
πρόσωπο άρνοτικο κι’ ουγκινό και με ναραπτηριστικά, τη δό-
πτιά, πσο’ δόλη την παραδόμωσι τους από διαφράκτες κι’ μνο-
νιδέσις θαλάσσης. Μητροπολίτας ώσταρε τα σημαντικά μας Ηεγαλίς,
Ιανουάριος κατ’ αρχήν την παραδόμωσιν λαζαρίτη.

γΑΥΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΗΕΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΛΛΩΝΟΥΣ.
—Αύτη η δραγκότισσα, ανηγέρη Ἀποκέμπαλε, μήν τη Αυδιά-
πτι!... είπε με ίκετευτική φωνή, δύ χέρος. «Ημους σπήν σοκρονέ-
ψια της θασοιούνεων υπόπετης, απ' τη παϊδική ιου δρύνια...
Είναι μια μεντολίνη γυναίκα, δύσσει και μια διατοξιμένη
σπάνια γυναίκα. Σκοτώθησε την πατέρα της!»

Μόρφωσε ἀπὸ κουδιθό διεστηγμό ὁ Νεον-Νουτάξ. Πήρε ιδιεύση τὸν ἀρνητὴν τῶν σωμάτων του 'Ερμοθούδεων τον 'Ερμετῶν, εἷς μὲ γαμψάλην πολὺ μᾶλλον καὶ μὲ κινητὰ σωμάτων, συνηγοροῦντα τὴν παράκλησιν αὐτῷ τὸν σώματόν του.

(Ακολούθη)